

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **K. K.**, zast. Mgr. Janem Zrnovským, advokátem se sídlem se sídlem Liberec, Revoluční 66, proti žalovaným: **1) Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31 (dříve Finanční ředitelství v Ústí nad Labem) a **2) Finanční úřad pro Liberecký kraj**, se sídlem Liberec, 1. máje 97 (dříve Finanční úřad v Semilech), ve věci podání žalobkyně ze dne 16. 11. 2012, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 10. 2013, č. j. 31 Af 23/2013 – 40,

t a k t o :

- I. Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 10. 2013, č. j. 31 Af 23/2013 - 40, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Ustanovenému zástupci stěžovatelky Mgr. Janu Zrnovskému, advokátovi, **se u r č u j e** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 6800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora nadepsaného usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, jímž bylo podle § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen s. ř. s., odmítnuto její podání ze dne 16. 11. 2012.

Krajský soud podání stěžovatelky odmítl pro neodstranění vad podání ani po opakovaných výzvách; z podání nebylo jednoznačně zřejmé, proti komu směřuje,

jaká konkrétní rozhodnutí jsou napadána a co je navrhováno. Krajský soud v usnesení *obiter dictum* uvedl, že návrh na zrušení platebního výměru na daň dědickou by i v případě jeho projednatelnosti musel odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro jeho opožděnost.

Stěžovatelka v kasační stížnosti podané prostřednictvím svého zástupce (obecného zmocněnce) namítala skutečnost, že se soud nezabýval „*nestandardními*“ postupy finančních úřadu, a žalobu odmítl. Stěžovatelce byl následně na její žádost Nejvyšším správním soudem ustanoven zástupce Mgr. Jan Zrnovský, advokát, a to usnesením ze dne 16. 1. 2014, č. j. 2 Afs 104/2013 – 30, v němž byl rovněž vyzván k odstranění vad kasační stížnosti. Stěžovatelka jeho prostřednictvím kasační stížnost v soudem stanovené lhůtě doplnila, přičemž v ní namítá důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Domnívá se, že pro vady řízení před krajským soudem bylo vydáno nezákonné rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Po rekapitulaci skutkového stavu uvádí, že krajský soud v řízení podstatným způsobem pochybil, když ji řádným způsobem nepoučil o právu na právní pomoc poskytnutou eventuálně soudem ustanoveným advokátem. S ohledem na zásadu rovného postavení účastníků má stěžovatelka za to, že finanční orgány byly v proběhnuvším řízení zvýhodněny, když se na otázky aplikace finančního práva specializují, na rozdíl od stěžovatelky, nebo jí zvoleného zástupce. S ohledem na uvedené navrhuje napadené usnesení zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný č. 1 se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s usnesením krajského soudu a navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Žalovaný č. 2 se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatelka je v řízení o kasační stížnosti zastoupena soudem ustanoveným advokátem. V daném případě je tak kasační stížnost přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Vážil tak naplnění namítaného kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který jako jediný připadá v úvahu, je-li napadeno usnesení krajského soudu o odmítnutí návrhu. Jak vyplývá z judikatury, pod tímto důvodem kasační stížnosti v podobě nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení se totiž fakticky skrývají i další důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), c), d) s. ř. s. Z povahy věci je vyloučen jen důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Pro tuto věc je zásadní, že v řízení před krajským soudem byla stěžovatelka zastoupena panem Ing. V. K., jejím otcem, jako zmocněncem na základě plné moci ze dne 29. 12. 2010. Jeho prostřednictvím byl podán ke Krajskému soudu v Hradci Králové návrh ze dne 16. 11. 2012, u něž krajský soud shledal, že nesplňuje náležitosti vyžadované pro

pokračování

žalobu podle s. ř. s. Vyzval jej tedy usnesením ze dne 21. 1. 2013, č. j. 3 Na 85/2012 – 4, k doplnění podání a odstranění jeho vad; zároveň jej poučil, co všechno je nutné doplnit. Stejně tak jej poučil, že v případě jeho nedoplnění soud předmětné podání usnesením odmítne. Na toto podání reagoval zmocněnec stěžovatelky podáním ze dne 14. 2. 2013, v němž uvedl mj., že žádá určení neplatnosti platebního výměru Finančního úřadu v Semilech, neboť nesouhlasí se zařazením stěžovatelky do III. dědické skupiny, namítá podjatost Ing. J. a ředitelky Ing. H. a delegování věci k Finančnímu úřadu v Jilemnici; dále uvedl, že se domáhá určení neplatnosti výzvy k uhrazení 400 Kč, nesouhlasí se zvýšením daně ani penalizací, a žádá určit neplatnost celého řízení. Vzhledem k tomu, že ani přes toto doplnění nebylo možno návrh projednat, zaslal krajský soud stěžovatelce prostřednictvím jejího zmocněnce další výzvu k odstranění vad podání dne 8. 7. 2013, v níž upřesnil, co je potřebné doplnit, aby mohla být věc projednána. Dne 17. 7. 2013 byl krajskému soudu doručen přípis zástupce stěžovatelky, v němž bylo reagováno na uvedenou výzvu. Zástupce stěžovatelky v něm ale opět poukázal toliko na pochybení pracovníků Finančního úřadu v Semilech a označil je za zneužití postavení úřední osoby. Zástupce stěžovatelky zároveň požádal o prodloužení lhůty k doplnění žaloby, čemuž bylo vyhověno. Podáním doručeným dne 8. 8. 2013 zástupce stěžovatelky opět uváděl tytéž skutečnosti, zejména, že žádá o *komplexní posouzení případu*, přičemž vesměs opakoval, příp. skutkově doplňoval, svá předchozí podání. Krajský soud tedy podání pro neodstranění jeho vad a nemožnost pokračovat v řízení odmítnul. Zároveň uvedl, že pokud jde o platební výměr na daň dědickou, který byl jako jediný zástupcem stěžovatelky identifikován a rozhodnutí o oprávněném prostředku soud našel ve spisovém materiálu předloženém správními orgány, tak i v případě projednatelnosti by bylo nutno podání v této části pro opožděnost odmítnout.

Pokud jde o kasační námitku stěžovatelky stran nesprávného poučení krajským soudem, Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že otázkou povinnosti soudu ve správním soudnictví poučit účastníka řízení o možnosti požádat o ustanovení právního zástupce se vyčerpávajícím způsobem zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 – 58 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), v němž mj. konstatoval, že „[z]ákonodárce – oproti původnímu znění vládního návrhu soudního řádu správního nakonec záměrně nestanovil pro řízení před krajským soudem ve věcech správního soudnictví povinnost zastoupení žalobce advokátem, neboť se přiklonil k názoru, že není vhodné žalobce k tomuto zastoupení nutit proti jejich vůli a zvyšovat tak jejich finanční náklady v souvislosti se soudním řízením, nýbrž postačí jim (stejně jako je tomu před soudy I. a II. instance v občanském soudním řízení a v řízení trestním ve věcech méně závažných trestných činů) dát toliko možnost nechat se zastupovat profesionálem v oboru práva. (...) Znamená to tedy, že je na žalobci, zda žalobu sepiše a podá sám, anebo zda si k tomu zvolí zástupce, zejména pak z řad advokátů. Rizikem první z uvedených možností je v případě, že žalobce není odborníkem v oboru práva, samozřejmě to, že žaloba nebude sepsána dostatečně odborným způsobem a že tedy například nebude splňovat náležitosti stanovené zákonem a bude nutno ji doplnit a opravit. Postup soudu v případě, že žalobu neobsahující předepsané náležitosti podal někdo, kdo není zastoupen advokátem nebo jinou odborně způsobilou osobou, musí respektovat ústavní kautely vyplývající z čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (‘Každý má právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení.’) a konkretizované na úrovni jednoduchého práva zejména v ustanovení § 36 odst. 1 s. ř. s., podle něhož účastníci mají

v řízení rovné postavení a soud je povinen poskytnout jim stejné možnosti k uplatnění jejich práv a poskytnout jim poučení o jejich procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu. Ve světle tohoto ustanovení nutno mít za to, že povinnost soudu poučit účastníka o možnosti zastoupení advokátem má v řízení podle s. ř. s. daleko méně striktní režim než např. v řízení trestním, pro něž je v ustanovení § 2 odst. 13 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, stanoveno, že ten, proti němuž se trestní řízení vede, musí být v každém období řízení poučen o právech umožňujících mu plné uplatnění obhajoby a o tom, že si též může zvolit obhájce; úprava v s. ř. s. typově odpovídá spíše poučovací povinnosti soudu v občanském soudním řízení (viz generální klause v § 5 o. s. ř., jež je jistou obdobou § 36 odst. 1 s. ř. s., viz též další ustanovení o. s. ř., zejm. § 30). Nutno tedy mít za to, že soud ve správním soudnictví v řízení před krajským soudem je povinen poučit účastníka o možnosti zvolit si zástupce za v zásadě obdobných základních podmínek, za jakých by tak byl povinen učinit soud v řízení občanskoprávním. I na řízení před krajským soudem ve správním soudnictví je tedy použitelná zásada, že účastník musí být poučen o možnosti zvolit si zástupce tehdy, má-li soud konkrétní důvody domnívat se, že tento není schopen činit podání po věcné i právní stránce správná a odpovídající dané věci a i jinak se v soudním sporu orientovat a postupovat adekvátním způsobem (srov. k tomu nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 11. 2002, sp. zn. IV. ÚS 707/2000, zveřejněný pod č. 137 ve svazku č. 28 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, str. 195).“ Je tedy věcí úvahy správního soudu, aby posoudil podání a na základě všech relevantních skutečností a shledal, zda je třeba poučit účastníka řízení o možnosti požádat o ustanovení právního zástupce, aby neutrpěl v řízení újmu.

Nyní posuzovaná věc oproti rozsudku rozšířeného senátu vykazuje principiální odlišnost, kterou je, že stěžovatelka byla v řízení před krajským soudem zastoupena tzv. obecným zmocněncem.

Podle § 35 odst. 6 s. ř. s. se může účastník dát zastoupit také fyzickou osobou, která má způsobilost k právním úkonům v plném rozsahu. Soud takové zastoupení usnesením nepřipustí, není-li taková osoba zřejmě způsobilá k řádnému zastupování nebo zastupuje v různých věcech opětovně. Podle § 35 odst. 7 s. ř. s. může mít účastník v téže věci jen jednoho zástupce. Zástupce musí jednat osobně, nestanoví-li zvláštní zákon výslovně jinak. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. může předseda senátu usnesením ustanovit zástupce navrhovatel, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv.

Podle § 28 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), jehož lze užít podle § 64 s. ř. s., udělí účastník zástupci, jehož si zvolil, písemně nebo ústně do protokolu procesní plnou moc nebo plnou moc jen pro určité úkony. Podle § 28 odst. 2 o. s. ř. jsou odvolání plné moci účastníkem nebo její výpověď zástupcem vůči soudu účinné, jakmile mu byly oznámeny; vůči jiným účastníkům řízení jsou účinné, jakmile jim byly oznámeny soudem. Podle § 28 odst. 3 o. s. ř. zvolí-li si účastník jiného zástupce, platí, že tím také vypověděl plnou moc dosavadnímu zástupci. Podle § 28 odst. 6 o. s. ř. nevyplývá-li z plné moci něco jiného, plná moc zaniká dnem právní moci rozhodnutí, kterým bylo skončeno řízení, pro něž byla udělena.

pokračování

Udělením plné moci vznikl mezi stěžovatelkou a jejím zástupcem soukromoprávní vztah (srov. § 31 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku), jehož obsahem je zmocnění obecného zmocněnce Ing. V. K. k tomu, aby stěžovatelku v řízení před krajským soudem zastupoval. Přes to, že si stěžovatelka již sama zástupce pro řízení před krajským soudem zvolila, má za to, že ji měl soud poučit o možnosti ustanovení zástupce z řad advokátů soudem. Ustanovením zástupce z řad advokátů by v této situaci došlo k jakési „záměně“ zvoleného zástupce za zástupce ustanoveného soudem; takový postup však není dle názoru Nejvyššího správního soudu možný, neboť jej právní úprava fakticky vylučuje.

Předně § 35 odst. 8 s. ř. s. implicitně předpokládá, že ten, komu je zástupce soudem ustanovován, zástupce *nemá*. Jelikož odvolání plné moci stěžovatelkou nebo její výpověď Ing. K. nebyly soudu oznámeny, je nutno vycházet z toho, že právní vztah předmětnou plnou mocí založený i nadále trval, a podmínka § 35 odst. 8 tudíž nebyla splněna.

Žádné zákonné ustanovení pak nedává soudu pravomoc jakkoli ingerovat do již existujícího vztahu mezi obecným zmocněncem a účastníkem řízení, resp. „nahradit“ udělenou plnou moc usnesením o ustanovení zástupce podle § 35 odst. 8 s. ř. s. Jak vyplývá z § 35 odst. 7 s. ř. s., může mít účastník v téže věci jen jednoho zástupce, a ani ustanovení jiného (dalšího) zástupce soudem proto nepřipadá v úvahu. Je to tedy zejména existence platného zastoupení obecným zmocněncem, které podle názoru Nejvyššího správního soudu představuje překážku poučení stěžovatelky o možnosti ustanovení zástupce soudem a jeho eventuálního následného ustanovení. Riziko procesního úspěchu či neúspěchu – má-li se odvíjet od odbornosti stěžovatelova zástupce – leží tudíž plně v rukou stěžovatele samého (k dané otázce srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, č. j. 3 Ads 21/2009 - 37, či rozsudek ze dne 21. 3. 2012, č. j. 3 Ads 167/2011 - 75). Právě proto nemůže být důvodná kasační námitka, že krajský soud pochybil, nepoučil-li stěžovatelku o možnosti nechat se zastoupit ustanoveným zástupcem.

V souvislosti se zastoupením stěžovatelky obecným zmocněncem však Nejvyšší správní soud shledal jinou vadu řízení před krajským soudem, která mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

Jak již bylo shora konstatováno, podle § 35 odst. 6 s. ř. s. se může účastník dát zastoupit také fyzickou osobou, která má způsobilost k právním úkonům v plném rozsahu. Soud takové zastoupení usnesením nepřipustí, není-li taková osoba zřejmě způsobilá k řádnému zastupování nebo zastupuje v různých věcech opětovně. Toliko pro úplnost zdejší soud připomíná, že nový občanský zákoník, zákon č. 89/2012 Sb., již s pojmem plná způsobilost k právním úkonům nepočítá; dle současné právní úpravy se jedná o plnou svéprávnost podle § 15 odst. 2 ve spojení s § 30 uvedeného zákona. Poněvadž však řízení před krajským soudem probíhalo podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 a s ohledem na dikci § 35 odst. 6 s. ř. s., bude v tomto rozsudku nadále užíván pojem „způsobilost k právním úkonům“.

Zákon ponechává účastníkovi řízení svobodnou volbu jeho zástupce, ale zároveň soudu umožňuje, aby v zákonem vymezených případech do této svobodné volby zasáhl a zastupování účastníka jím zvoleným obecným zmocněncem vyloučil. Udělí-li účastník

plnou moc obecnému zmocněnci, nejedná soud s takovým zástupcem jen tehdy, pokud podle věty druhé § 35 odst. 6 s. ř. s. vyslovil nepřipustnost takového zastoupení. Uvedené zásahy ze strany soudu do existence zástupčího oprávnění obecného zmocněnce přitom představují dvě odlišné situace, které sledují dva rozdílné cíle. Prvním je zákaz neoprávněného provozování státem uznávaných právnických profesí – pouze advokát může vykonávat advokacii. Ten, kdo poskytuje právní pomoc, aniž by byl zapsán v seznamu advokátů, tak činí neoprávněně a je možné jej v rámci předpisů veřejného práva postihnout, proto nemůže obecný zmocněnec zastupovat v různých věcech opakovaně. Tato skutečnost v nyní projednávané věci zjištěna nebyla.

Druhým cílem je ochrana zájmů účastníka řízení. Soud nesmí připustit, aby byla práva či oprávněné zájmy účastníka řízení ohroženy tím, že jej zastupuje jako obecný zmocněnec někdo, kdo k tomu zřejmě není vůbec způsobilý. V případě svobodné volby obecného zmocněnce je svoboda výběru zástupce i potenciálně nebezpečná. V případě volby nevhodné osoby nemá účastník řízení žádné záruky odbornosti, zkušenosti, profesionality a neexistuje zde ani odpovědnostní režim, v němž by se mohla uplatnit případná odpovědnost obecného zmocněnce v případě nekvalitní pomoci. Proto bylo zákonem umožněno státu (soudu) zasáhnout a obecného zmocněnce vyloučit (nepřipustit) v případech, kdy by byl zájem účastníka nesprávným výběrem obecného zmocněnce ohrožen.

Nezpůsobilost obecného zmocněnce k zastupování musí být dle § 35 odst. 6 s. ř. s. zřejmá. Jak již bylo uvedeno, zákon ponechává především na účastníkovi, aby nesl odpovědnost za výběr svého zástupce. Pokud však jeho nezpůsobilost přesahuje určitou zjevnou míru, je soud povinen v zájmu ochrany zájmů účastníka zasáhnout a takového obecného zmocněnce z jeho zastupování vyloučit. Zřejmá nezpůsobilost k řádnému zastupování bude dána vždy, pokud obecný zmocněnec není schopen vykonávat procesní práva a plnit procesní povinnosti v řízení (zejména není schopen bezvadně činit procesní úkony) ani s pomocí soudu, jenž mu k překonání obtíží opakovaně poskytuje potřebná poučení. Takový stav jednak nelze pokládat objektivně za řádné zastupování (míra využívání poučení ze strany soudu překračuje určité meze, lze konstatovat, že řízení je opakovaným poučováním obecného zmocněnce účastníka neúměrně zatěžováno, a je dokonce narušován princip hospodárnosti řízení), jednak odůvodňuje v konkrétním případě obavu, že by takovým výkonem zástupčí činnosti mohl jím zastupovaný účastník utrpět újmu na svých právech. V konkrétním případě je možno vyloučit i takového obecného zmocněnce, který vůbec není schopen formulovat určité své přednesy, čímž trpí obecně komunikace mezi procesními subjekty (obecně k zastupování obecným zmocněncem srov. Svoboda, K., Smolík, P., Levý, J., Šínová, R. a kol: Občanský soudní řád. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 1422 s.).

Právě k této situaci došlo v řízení před krajským soudem. Ačkoli krajský soud opakovaně a velmi konkrétně poučoval obecného zmocněnce stěžovatelky, jakým způsobem má doplnit podání za účelem odstranění jeho vad, obecný zmocněnec, přes určitou snahu, nebyl úspěšný a namísto odstranění vad nadále rozvíjel skutkový děj a subjektivní pocity nespravedlnosti z jednání finančních a jiných státních orgánů; to také vedlo k odmítnutí návrhu. Přitom již z přílohy podání bylo zřejmé, že stěžovatelka sama je studijně vázána v cizině, a tudíž její vlastní iniciativa je do určité míry omezena, byť

pokračování

samozřejmě bylo její věcí, aby si zajistila přehled o tom, jakým způsobem její zástupce postupuje v jejím soudním řízení. Z podání učiněného vůči soudu přitom bylo patrné, že se žalobkyni jedná mj. o ochranu před nezákonným rozhodnutím v daňovém řízení a nejde o kverulatoční podání, v němž by péče soudu o řádné zastoupení žalobce mohla být neúčelná či kontraproduktivní. V daném případě tedy bylo na krajském soudu za účelem ochrany práv stěžovatelky využít institutu nepřipuštění zastupování tímto obecným zmocněncem a vydat o tom usnesení, které se doručuje jak obecnému zmocněnci, tak účastníkovi řízení. Krajský soud nicméně setrval na podrobném poučování obecného zmocněnce, ačkoli z jeho podání bylo zřejmé, že není způsobilý je doplnit takovým způsobem, jenž by stěžovatelce nepřivodil újmu. Tímto postupem zatížil krajský soud řízení o žalobě vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Závěrem zdejší soud upozorňuje na absenci podpisu zmocněnce na plné moci ze dne 29. 12. 2010. Nejvyšší správní soud se již v minulosti vyjádřil, že *„[u]dělení plné moci sice předchází smlouva o plné moci mezi zmocnitelem a zmocněncem, ale plná moc samotná je jednostranným právním úkonem, který má písemnou nebo protokolární formu a kterým zmocnitel vůči správnímu orgánu či soudu osvědčuje existenci a rozsah zmocněncova oprávnění za něj jednat. Absence podpisu zmocněnce na plné moci nezakládá její neplatnost, stejně jako absence jejího přijetí zmocněncem při udělení plné moci ústně do protokolu. K přijetí plné moci zmocněncem, které je zásadní pro další postup v řízení, může dojít rovněž písemnou nebo protokolární formou. Možné je také konkludentní přijetí plné moci“* (viz rozsudek ze dne 7. 4. 2011, č. j. 7 Azs 4/2011 – 55). S ohledem na to, že se ve spisu nachází stěžovatelkou podepsaná plná moc udělena Ing. K. mj. pro všechna řízení před Krajským soudem v Hradci Králové a všechna podání adresovaná krajskému a Nejvyššímu správnímu soudu jménem stěžovatelky byla podepsána panem Ing. V. K., který se v nich výslovně prezentoval jako její obecný zmocněnec, bylo lze tento postup shledat jako konkludentní přijetí plné moci zmocněncem a takovou plnou moc přijmout.

Nejvyšší správní soud na základě shora uvedeného uzavírá, že řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, a proto nelze než přistoupit ke zrušení napadeného usnesení podle ustanovení § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s., a k vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 4 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. V tomto novém řízení bude na krajském soudu, aby usnesením nepřipustil zastoupení stěžovatelky Ing. V. K. a poté vyzval k odstranění vad podání přímo stěžovatelku, přičemž bude její věcí, zda bude v řízení pokračovat sama, či zda požádá o ustanovení advokáta.

V řízení o kasační stížnosti byl sice stěžovatelce ustanoven advokát, ovšem za trvání jiného zastoupení stěžovatelky v řízení před krajským soudem, nepřechází zastoupení advokátem do řízení před krajským soudem.

Stěžovatelce byl tedy Nejvyšším správním soudem ustanoven zástupcem pro řízení o této kasační stížnosti Mgr. Jan Zrnovský, advokát se sídlem se sídlem Liberec, Revoluční 66; náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Náklady

spočívají v odměně za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a jedno písemné podání ve věci samé) v částce 3100 Kč za každý úkon [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů advokáta v částce 300 Kč za každý z uvedených úkonů (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Zástupce stěžovatelky nedoložil, že by byl plátcem daně z přidané hodnoty. Celkem tedy odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů advokáta činí 6800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. dubna 2014

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu